

Setembre cultural | | Actualitzat el 24/09/2022 a les 14:53

Poemes de la pell de l'aigua

Article de Roser Iborra en record de Montserrat Llorens, poeta i mestra de Manlleu, que va morir dimarts als 66 anys | Aquest dissabte s'ha fet un multitudinari comiat a Montserrat Llorens en un acte a la plaça de les Dones del Ter, al davant del Museu del Ter de Manlleu

Montserrat Llorens, al centre, a «La memòria no és de pedra», recital de poesia seva, el 3 de juliol passat a Lluçà | Xavier Navarro Gomis

La Montse Llorens (la nostra Montse) era una persona amb l'única riquesa que realment importa: en família, en paraules, en amigues i amics.

Aquest dissabte li hem fet el comiat a Manlleu, compartint un record que serà inesborrable i que ens acompanyarà sempre: com una bufanda contra el fred, com un mocador de coloraines al coll, els seus poemes ens abrigaran cada dia. Ens endurem la Montse posada arreu: tot de colors a la butxaca, tot de colors als ulls.

Són uns records blaus de cel i de mar, amples i amb horitzons sempre més enllà: horitzons per descobrir. Sempre un poema nou.

Són uns records verds d'herba vora el Ter, de converses de veïnes de balcó a balcó, de rialles i de molta vida viscuda. Verds de pissarra d'escola i de moltes paraules ensenyades.

Són liles perquè érem, amb ella, lluitadores i germanes.

Són records grocs i brillants de nyàmeres florides al riu, de tardor que comença, de llibres vells que es tornen d'un groc esvaït.

Són records vermells d'orquídies a la finestra, de pedres pintades, de dones que cremen romaní i escampen arreu el seu record i els seus poemes, com fruites madures, com pomes a l'arbre de la vida.

Són uns records blancs de neu intocada, d'olor de llibres per obrir, de punts de llibre amb dibuixos de papallones i arbres.

Són records de poemes d'aigua que brollen de l'ànima com de la font més obaga; que corren o s'estimben als sallents amb fúria de viure, que reposen als gorgs i a la fondària.

Però, no ens enganyem: som com som i anem atrafegats; algun dia oblidarem el record de la Montse com qui es deixa una bufanda al respall de la cadira. Però, només de sortir al carrer, notarem el fred al clatell i tornarem a buscar-la, i la seva escalfor ens tornarà a abrigar: recitarem cor endins aquell vers que portem gravat a la memòria, tatuat a la pell de l'ànima, i el dia no serà tan fred ni tan inhòspit.

I si l'hivern és molt llarg, si les boires se'ns arrapen al cor i el sol triga a desfer-les, sempre tindrem el refugi de les seves cases indestructibles: fetes de paraules apilades, ordenades, l'una sobre l'altra, immortals: la casa-casa, la casa-lluna, la casa-silenci, la casa-tendresa, la casa-mirall, la casa-lluna...

Perquè, com diu ella, a vegades cerquem enllà el que tenim justament a l'abast:

*I no hi ha indrets inhòspits
ni clarors fora mida.
Tu mesures la llum
i repintes la fosca.*

Gràcies per tant, Montse.